

Диво таке чудне, диво таке — як СВЯТО...

Світлана Короненко

Диво таке чудне, диво таке — як свято,
Свято не називне, свят таких небагато.

Диво — як райський кущ з білих троянд і магнолій,
Ніби з біблійних пуцц чи з весняного болю.

Диво без слів і імен, диво не називальне,
Диво без райських сирен, диво сумне і мовчальне.

Несповідимий шлях кожного нашого слова,
Ніби хтось тихо простяг руку для рим і розмови.

Хто він, той білий дивак? Хто він, той янгол печальний?
Ніби поставив лайк, і лайк отой – визначальний.

Незрозумілий шлях, незрозуміла пісня,
Ніби ішов жебрак і обірвав вишні.

І вишень тих повен глек, і вишень тих повне серце,
І звати його ім'ярек, й імен його тисяча версій.

І кожне його ім'я — наче у вірші рима.
І постать його нічия, і поступ його незримий...